

Có một người tên V.Huy (Câu chuyện thú vị đầy ý nghĩa nhân văn sâu sắc.)
Đỗ Duy Ngọc

Hắn tên là V. Huy, thật ra tên đầy đủ của hắn là Nguyễn Phúc Vĩnh Huy, vốn là con cháu giòng họ vua chúa triều Nguyễn. Bố hắn là giáo sư tiến sĩ, từng chữa bệnh cho ông Hồ.

Hình minh họa

Ông nội hắn là Thượng thư bộ Lại trong triều vua gì đó của nhà Nguyễn. Mẹ hắn cũng là giáo sư nhưng hình như bên ngành Luật, tốt nghiệp từ bên Tây, nghe lời ông Hồ về nước tham gia đánh giặc.

Lí lịch của hắn quá u là đẹp, vừa quý tộc vừa cộng sản, không chê vào đâu được. Hắn tốt nghiệp Tiến sĩ ngành ngoại giao ở Liên Xô, cũng nghe nói là bằng đỏ đảng hoàng, và chắc chắn là bằng thật.

Thế mà hắn lại xô toẹt cái lí lịch đó, đái lên cái truyền thống đẹp như mơ đó. Hắn không bao giờ chịu thổ lộ cái tên trong khai sinh cho bất kì ai, và luôn luôn tự xưng tên tôi là V. Huy, cắt đứt mọi liên hệ với cái gia đình danh giá.

Cũng chẳng biết tại sao. Và mọi người cũng không rảnh thì giờ để điều tra chuyện đó. Tôi gặp hắn lần đầu trong quán cà phê. Quen qua quen lại mà thành thân gần tám năm nay.

Hắn là một thằng có cá tính. Mà lại là cá tính quái dị. Tôi cũng vốn là một người quái đản – theo mọi người chung quanh bảo thế – nên khi gặp hắn là thành thân ngay, đi đâu cũng có nhau. Ngưu tìm ngưu, mã tìm mã mà.

Hắn có khuôn mặt của John Lennon: ngây thơ mà tinh quái. Cũng nét mặt gầy, mũi thẳng, tóc xoăn để dài đến bờ vai, chỉ khác là tóc màu đen.

Hắn cũng đeo kính cận gọng tròn, nặng độ, dày như đít chai. Lúc nào hắn cũng kè kè cái ba lô nặng trĩu chứa tùm lum nào sách, nào khăn, nào đủ thứ như một túi rác. Nhưng hắn bảo hắn chứa cả càn khôn trong đó.

Hắn chỉ có độc một bộ đồ, chiếc áo jean bạc màu, áo jacket màu cứt ngựa có nhiều túi và cũng nhiều fermature. Chiếc quần jean rách ở đầu gối và sòn ở hai móng đít. Đôi giày lính Mỹ cao cổ loang lổ và ám bụi đường. Hắn không bao giờ giặt áo quần, cứ mặc cho đến tả toi lại đi tìm bộ khác cũng y như thế. Công nhận hắn cũng giỏi săn lùng vì suốt tám năm quen hắn, tôi có cảm tưởng hình như hắn chẳng bao giờ thay kiểu quần áo.

Hắn là một thằng thông minh, rất thông minh. Và cũng uyên bác, rất uyên bác. Tôi là người rất ngạo mạn, ít khen ai và cũng ít nể ai, luôn khinh khi những thằng tiến sĩ dỏm nhiều như quân Nguyên chạy đây đường.

Nhưng gặp hắn, quen hắn, biết hắn thì tôi phải khen ngợi hắn thật lòng. Hắn nói tiếng Anh như dân xuất thân từ Oxford, đúng giọng và ngữ điệu. Hắn vì vu tiếng Pháp giọng Paris và hơn thế nữa là dùng ngôn ngữ từ Sorbonne ra. Hắn nói tiếng Ý như mưa rào và tiếng Nga thì thôi rồi, nghe không khác gì Putin. Hắn cũng giỏi tiếng Hán, viết thư pháp như múa, đặc biệt là chữ thảo, đọc toàn sách cổ văn, đọc tiếng Đức âm âm như bão tố.

Ngoài ra hắn còn giỏi tiếng Bồ Đào Nha, đọc kinh Phật bằng tiếng Pali và nói thông thuộc tiếng Khmer. Hay nhất là dù hắn có mười mấy năm ở nước ngoài, có bằng Tiến sĩ ở Nga nhưng lại nói tiếng Việt rất chuẩn, tròn vành rõ chữ và dùng từ thì không chê vào đâu được.

Nói tóm lại, xét về mặt ngôn ngữ, hắn là thằng trùm thiên hạ. Không biết chính xác hắn ở đâu. Lúc thì bảo ở quận tư, có khi lại ở quận tám. Tóm lại hắn là thằng giang hồ. Một thằng trí thức nhất trong những thằng trí thức đúng nghĩa của Việt Nam đang là kẻ không nhà. Hắn là thằng ma – cà – bông. Cứ khoảng chín giờ sáng là có mặt hắn ở quán cà phê, kêu li đen và ngòi rít thuốc liên tục.

Bất cứ vấn đề gì hắn cũng có thể nói được, và nói rất sâu. Gặp những từ ngữ cần chính danh, hắn có thể lấy giải nghĩa từ nguyên chữ Hán và có khi từ chữ gốc của tiếng La Tinh. Hắn có thể nói từ chuyện văn chương kim cổ cho đến những phát minh từ xưa đến nay của loài người. Hắn giảng về Socrate, Platon cho đến các triết gia cận đại.

Hắn nói về Mác thì ai cũng ngóng cổ lên mà nghe bởi vì toàn những vấn đề mà những ngài tuyên huấn cộng sản không bao giờ biết đến và phân tích nổi. Khi hắn phân tích cách mạng Trung Hoa, cách mạng Việt Nam, rồi tương lai của toàn thế giới thì mọi người há mồm nghe không ngậm lại được, mặt ai cũng nghếch ra như ngỗng ỉa.

Trong mọi cuộc bàn luận, hắn trở thành trung tâm. Khi chưa có mặt hắn ở khu vực này, tôi được mọi người phong cho là bách khoa toàn thư, chuyện gì cũng biết. Nhưng từ khi có hắn, tôi như đèn dầu le lói mà hắn thì sáng như đèn pha. Ngay như chuyện chó mèo, chim cò, rắn rít, thú hoang hắn cũng rành như ông giáo sư Võ Quý.

Chuyện gì hắn cũng biết, mà biết rõ ngọn ngành rành mạch mới siêu chứ. Khi hắn đã nói thì chẳng còn ai có thể cãi lại hắn được. Với cái đầu của hắn, nếu được làm lãnh

đạo hẳn có thể là người lãnh đạo giỏi hay ít nhất đất nước sẽ nở mày nở mặt khi hẳn tiếp xúc với năm châu bốn bể.

Nhưng hẳn lại là thằng lang thang, sống bằng những bài dịch tin nước ngoài cho mấy tờ báo lá cải. Trong khi mấy thằng ngu thì chức cao quyền trọng, ghé cao chót vót. Đời là vậy đấy! C'est la vie!!

Theo những tin tức via hè thì hồi mới về nước thì hẳn cũng đi làm ở Bộ Ngoại giao. Là nhân viên của một cục, một vụ gì đấy.

Nhưng vì hẳn quá giỏi lại quá ngông, không chịu nghe theo những chỉ thị ngu xuẩn của lãnh đạo nên cuối cùng bị đẩy xuống làm anh chạy văn thư.

Vì cảm thấy nhục, hẳn cũng kiện tụng tùm lum mà chẳng đi đến đâu nên bỏ sở mà làm kẻ lang thang.

Tôi nghĩ tánh khí ngang tàng không khuất phục chính là nguyên nhân bị kịch chối từ gia đình của hẳn.

Cách đây mấy năm, tôi có người bạn Pháp, một chuyên gia sưu tầm cổ vật Đông phương sang Việt Nam mua được một chậu sứ Trung Hoa rất cổ, hình như là đời đầu Minh. Chậu sứ vẽ cảnh mục đồng chăn trâu men xanh rất đẹp. Nét vẽ uyển chuyển và tinh tế của một nghệ nhân bậc thầy.

Ông bạn tôi mấy lần mang về Pháp đều bị chặn lại vì hải quan không cho mang cổ vật ra khỏi nước. Chuyển đến tai hẳn, hẳn bảo sẽ mang đi được với điều kiện bạn tôi mua vé khứ hồi cho hẳn kèm theo 1500 Euro cho hẳn tiêu mấy ngày ở bên đó.

Bạn tôi ok ngay. Và hẳn mang đi được thật mà chẳng cần xin xỏ, khai báo gì cả. Dịp đó hẳn đi hết mấy nước châu Âu; gần hai tháng sau hẳn mới về. Hỏi hẳn làm sao, hẳn bảo có khó đéo gì đâu, vào đến phi trường tớ đến ngay quây bán hoa lan của Đà Lạt, mua một giỏ hoa lan có cả chậu, vào ngay phòng vệ sinh, bỏ chậu ra, lấy chậu sứ thay vào.

Thế là ung dung xách giỏ lan bước lên máy bay chẳng thằng nào, con nào hỏi một tiếng. Ai cũng bảo hẳn giỏi. Hỏi hẳn ở bên đó hai tháng lấy gì mà ăn, hẳn bảo hẳn làm hướng dẫn viên du lịch.

Đến thành phố nào cứ thấy mấy thằng du khách ngơ ngác thì hẳn sẵn tới làm quen sau đó hướng dẫn người ta đi tham quan. Hỏi hẳn chưa bao giờ đi qua đó, biết đéch gì mà hướng dẫn.

Hắn gào lên xin lỗi mọi người à, trước khi đi tôi đã học thuộc mấy cuốn sách hướng dẫn du lịch của hơn mười nước Châu Âu rồi. Nghe sợ chưa?

Có lần tôi với hẳn đi nghe một tay giáo sư người Mỹ nói chuyện văn chương, trong giờ giải lao, hẳn bước đến nói chuyện với tay giáo sư đó.

Chẳng biết nó nói những gì mà khi trở lại sân khấu để tiếp tục câu chuyện, tay giáo sư người Mỹ mời hẳn lên ngồi chung và giới thiệu hẳn với cử tọa bằng những lời rất trân trọng.

Lần đó hẳn bị công an văn hóa mời lên mấy lần để nói rõ mối quan hệ giữa hẳn và tay người Mỹ. Hẳn chỉ bảo là hẳn không đồng tình một số ý của diễn giả và người giáo sư nể hẳn. Thế thôi. Bất nó làm tường trình, nó bảo chẳng có đéo gì mà phải

tường với trình, không tin thì cứ đi hỏi tay giáo sư người Mỹ chứ tại sao lại hỏi hấn. Cuối cùng huê, chẳng có chuyện gì mà àm ỉ.

Hấn chưa bao giờ kể cho tôi nghe về mối quan hệ của hấn với phụ nữ. Thế mà có một lần, có một người đàn bà đẹp đến tìm hấn ở quán cà phê. Tôi ngỡ ngàng khi gặp người phụ nữ này, bởi vì cô ấy quá đẹp. Một sắc đẹp đài các, duyên dáng và rất trí thức. Một khuôn mặt mà thi ca và hội họa suốt đời ca tụng.

Bữa đó không có mặt hấn ở quán và tôi tiếp chuyện với người đàn bà đẹp đó. Nàng tên là Bạch Huệ – hoa huê trắng- cái tên nghe có vẻ hơi cái lương, nhưng cô gái đó nói chuyện rất thông minh và rất có trình độ. Nàng đi tìm hấn đã lâu rồi, và rồi không biết ai đó đã hướng dẫn nàng đến đây.

Cô gái kể sơ cho tôi nghe về mối quan hệ giữa hấn và nàng. Yêu nhau từ ngày còn ở bên Nga, nàng là con gái rượu của đại sứ Việt Nam ở đó. Một mối tình đẹp và môn đăng hộ đối. Hai người về Việt Nam và dự định khi ổn định cuộc sống sẽ làm lễ cưới.

Nhưng rồi hấn chửi lãnh đạo, mất việc, bị bố nàng nói nặng nhẹ đùng chạm tự ái sao đó, hấn chửi ông bố vợ tương lai một trận ra trò và bảo các ngài chỉ là một lũ ngu rồi bỏ đi không dấu vết. Nàng đau khổ đi tìm. Vô vọng. Mò kim đáy bể. Cuối cùng nghe theo lời bố lấy chồng. Chồng nàng bây giờ là thứ trưởng một bộ rất quan trọng.

Tôi bảo thế thì bây giờ cô còn tìm hấn làm gì, khi đã trở thành hai tầng lớp khác nhau, vị trí xã hội cũng đã không còn như xưa nữa. Cô ấy bảo là tìm để xem hấn sống ra sao, tìm lại hình ảnh mối tình xưa đã không còn nữa và quan trọng nhất là cô ấy vẫn còn yêu hấn.

Khi tôi kể lại cho hấn nghe cuộc gặp gỡ, hấn không nói gì chỉ lẩm bảm chửi thề, chửi thề là thói quen của hấn, nên tôi không biết hấn đang chửi cái gì. Chửi số phận hay chửi mối tình của hấn. Sau đó hấn lằm lì mấy ngày rồi vắng mặt gần mười mấy hôm, cũng chẳng biết hấn đi đâu...

Hấn xuất hiện trở lại chón giang hồ với một cọc tiền khá lớn, hấn bảo hấn vừa lãnh tiền công viết luận án tiến sĩ cho một đồng chí lãnh đạo thành phố. Hấn nói đây là đồng tiền tanh hôi, đồng tiền đã làm lụn bại đất nước, nhưng nếu hấn không nhận làm thì thằng khác cũng làm, xã hội bây giờ thiếu gì thằng trí thức sẵn sàng làm thuê.

Hấn gom mấy đứa trẻ bán báo, đánh giày, bán vé số lại. Thuê một chiếc xe mười lăm chỗ ngồi, chở hết mấy đứa trẻ vào thành phố, mua sắm áo quần, đồ chơi, sách vở. Lại còn cho mỗi đứa mấy trăm ngàn. Cả đám trẻ sung sướng. Còn hấn thì hả hê. Chưa bao giờ thấy khuôn mặt của hấn sướng đến như vậy. Mấy bà bán dạo quanh quán cà phê bảo hấn điên, hấn cười sáng khoái, gật gù: điên, điên, đúng là điên.

Tối hôm đó hấn đi vào bar Mưa Rừng, vừa bước vào cửa, mấy gã bảo vệ nhìn bộ dạng của hấn, định ngăn không cho vào. Hấn rút ra mấy tờ bạc giúi vào tay chúng. Hai gã bảo vệ nghiêng mình, mở cửa. Hấn vào bàn, ngoác một em phục vụ ăn mặc nóng bỏng lại, kêu cho ly sữa tươi.

Em ca.ve nhìn hấn định cười khi dễ thì hấn đã rút hai tờ năm trăm nhét vào tay cô gái và bảo, em mua giúp anh ly sữa tươi.

Đĩ nhiên là cô gái thực hiện ngay. Ai dại gì từ chối bán ly sữa tươi giá một triệu bạc bao giờ.

Hấn uống một hơi hết ly sữa. Lại ngoắc em gái lần nữa và rút thêm một xấp tiền, bảo: vủ em nhỏ quá, anh cho em chục triệu đi bơm vú to lên mà làm cho đời thêm tươi.

Cô gái há hốc mồm không kịp nói gì thì hấn đã lẳng lặng rời ghế, đi về. Chuyện này được kể lại với nhiều tình tiết ly kỳ hơn, kéo dài mấy tháng trong giới cave, sau này trở thành giai thoại, báo chí cũng có đăng.

Mọi người kháo nhau hấn là tỷ phú đóng vai kẻ nghèo vì chán cảnh giàu sang nhưng lụ. Bữa đó hấn đi bộ về, vừa đi vừa khóc, chẳng ai hiểu tại sao?

Hấn lại mắt hút. Cả tháng rồi tôi không gặp hấn. Cho đến hôm qua, lúc trưa, tôi nhận được điện thoại của công an hỏi tôi có phải là người thân của hấn không? Tôi ừ. Đồng chí công an bảo phát hiện hấn đã chết đêm hôm qua, trong tay có mảnh giấy ghi tên và số điện thoại của tôi.

Tôi chạy ngay đến đồn, họ chở tôi đến một căn nhà nhiều phòng ở một chung cư tại quận tư.

Hấn nằm đó, khuôn mặt thanh thản và bình yên, trên môi phảng phất nụ cười. Chung quanh giường và tràn ngập căn phòng là những cành huệ trắng. Màu trắng của huệ, màu trắng của chiếc drap giường và bộ đồ trắng lần đầu tiên tôi thấy hấn mặc làm cho căn phòng tinh khiết lạ lùng và cũng tang tóc vô cùng.

Trên đầu giường có một bức tranh sơn dầu nhỏ vẽ chân dung một cô gái cũng mặt chiếc váy trắng. Khuôn mặt trong hình rất quen. Đó là chân dung của Bạch Huệ. Thì ra hấn tự tử bằng hoa huệ. Hấn đã chất đầy căn phòng hoa huệ trắng, đóng kín cửa và hấn từ từ chết trong hương thơm ngào ngạt của loài hoa huệ trắng.

Trong tờ giấy hấn nắm trong tay lúc ra đi, ngoài tên và số điện thoại của tôi, hấn còn ghi thêm hai dòng nữa.

Dòng đầu hấn cho biết là hấn tự kết liễu đời mình, không liên lụy đến ai. Dòng sau hấn ghi là hấn không còn cha mẹ, anh em, bà con ruột thịt nên nhờ tôi hỏa tang thân xác hấn và rải tro xuống sông để cho hấn được trôi ra biển lớn. Tôi đưa tay chào như chiến sĩ, như một lời chia tay.

Ba hôm sau, tôi nhận được mail của hấn. Nhìn thấy tên hấn là tên người gửi, tôi lạnh đọc sống lưng. Sao hấn chết ba hôm rồi, hấn đã thành tro bụi rải xuống sông rồi. Sao lại còn có thư của hấn gửi.

Hấn viết:

“Gửi anh.

Đã đến lúc tôi cảm thấy mình thừa thãi trong cuộc đời này. Tôi không còn lí do để tồn tại nữa. Phải biết đúng lúc để rút lui là người khôn ngoan. Tôi đã làm tròn phận sự và tôi phải ra đi. Biết đâu ở thế giới khác sẽ vui hơn trần gian điên dại này? Xem như không có V. Huy ở cuộc đời này, quá khứ cũng như tương lai.

Anh ở lại hãy sống vui.

V. Huy

Tài bút: Tôi nhờ anh đến địa chỉ...lấy một số vật dụng của tôi và đốt tất cả giúp tôi. Đốt hết và đừng giữ lại gì. Cám ơn anh.

Anh đừng sợ hãi khi nhận được thư này. Tôi gửi thư theo chế độ hẹn. Tôi hẹn ba ngày sau khi tôi ra đi, máy mới gửi thư đi”.

Tôi đến địa chỉ hẩn đã ghi, người ta giao cho tôi một thùng to, vất vả lắm tôi mới chở được về nhà. Những gì trong đó làm tôi kinh ngạc đến sửng sờ.

18 cuốn nhật ký hẩn ghi từ lúc bảy tuổi cho đến trước ngày hẩn chết một tuần lễ với nhiều suy nghĩ gây sùng sốt.

72 bản dịch những cuốn tiểu thuyết của nhiều nhà văn nổi tiếng trên thế giới.

4 bản dịch sang tiếng Đức cuốn Truyện Kiều, Chinh Phụ Ngâm, Thơ các thiền sư đời Lý và cuốn Đoạn trường vô thanh.

3 tập phê bình và nhận định những sai lầm của chủ nghĩa Mác viết bằng tiếng Anh.

2 cuốn nói về sự khủng hoảng kinh tế toàn cầu trong thế kỉ 21 viết bằng tiếng Pháp.

43 cuốn phân tích và phê bình về các tác giả Việt Nam từ thơ ca đến tiểu thuyết.

12 cuốn viết về các danh nhân văn hóa Trung Quốc và sự ảnh hưởng của họ.

5 cuốn dịch thơ Đường sang tiếng Việt.

3 cuốn chép tay kinh Phật bằng tiếng Pali.

1 cuốn dịch nhạc Trịnh Công Sơn sang tiếng Tây Ban Nha.

8 tập thơ hẩn viết từ hồi 15 tuổi cho đến năm ngoài, tức là cả năm nay hẩn không còn làm thơ.

1 cuốn luận án tiến sĩ của hẩn với tiêu đề: “Tìm hiểu chính sách ngoại giao của nhà nước Việt Nam từ đời Lý đến 1945”..với nhiều lời phê khen ngợi.

Và nhiều bằng cấp giấy khen của nhiều trường học, tổ chức trong và ngoài nước.

Nhiều bài báo của hẩn viết trên nhiều tạp chí chuyên ngành của nhiều tổ chức khoa học tiếng tăm trên thế giới.

Một gia tài đồ sộ chứng tỏ sự uyên thâm cùng sức làm việc khủng khiếp của hẩn.

Tôi mất gần cả năm nay mà vẫn chưa đọc hết những gì hẩn đã viết, và tôi sẽ tiếp tục đọc để hiểu hẩn hơn, để càng thêm cảm phục hẩn.

Một thiên tài đã sinh nhầm nơi chốn. Lũ chúng ta đâu thai nhầm thế kỷ.

Tôi không đốt như ý nguyện của hẩn. Tôi đóng một tủ sách khá đẹp, đem tất cả tác phẩm hẩn đã viết sắp xếp thứ tự. Ngoài mặt tủ, tôi đi thuê khắc dòng chữ: “CÓ MỘT NGƯỜI TÊN V. HUY”

ĐỖ DUY NGỌC